

[A. C. Normann.]

megen forvirring omkring grundstignings-skylden, og diskussionerne om den i pressen har ikke bidraget til at formindske forvirringen. Der er en del mennesker, der altid har besvær med at skelne mellem grundstigningsskyld og grundskyld, som om de to skatteformer ikke havde forskellig virkning, og bladenes historieskrivning på dette område har heller ikke altid været korrekt.

Berlingske Tidende skrev f. eks. i en leder den 10. december, at grundstignings-skylden i sin nuværende form blev gennemført af trekantregeringen, som bærer ansvaret for dette uheldige system. Jeg tør måske minde om, netop når der tales om system, at partiet venstre åbent og ærligt har taget sit medansvar både i 1937 og ved en lang, lang række behandlinger i den mellemliggende periode og i 1950, da netop den nuværende form blev fastlagt, den form, hvorfra de senere afvigelser i virkeligheden kun er gradforskelle. Det kan det ærede medlem hr. Axel Kristensen bekræfte, idet han var medlem af udvalget, der gennemførte de store principielle ændringer i 1950. Så når der i lederen tales om de partier, der fra første færd protesterede og advarede, så kan det ikke gælde venstre, som først senere sprang fra og dengang på et tidspunkt, da man ikke anviste eller gjorde forsøg på at anvise en anden måde at inddrage nogle af de grove arbejdsfri fortjenester på.

Man gik endvidere hårdt imod kapitalvindingskatteloven, da den første gang blev gennemført, uden at anvise en anden farbar vej. Nu er dog de to partier blevet enige med os andre om, at vi ikke kan nøjes med den almindelige indkomstbeskatning, hvis de meget store fortjenester, der stadig opnås uden at være egentlige spekulationsgevinster, overhovedet skal være genstand for nogen beskatning, og det er da en ting, som jeg finder der også er grund til at glæde sig over.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale folketinget at stemme for lovforslaget med de ændringer, den højtærede finansminister som en konsekvens af udvalgsbehandlingen har stillet forslag om.

Poul Dam: For nogle år siden troede mange, at grundstigningsskylden ville blive fremtidens vigtigste ejendomsskat; resten

af ejendomsskatterne kunne så blive fikseret som en uforanderlig byrde på ejendommene og de fremtidige prisstigninger på jorden inddraget gennem en samfundsprioritet. At det er gået helt anderledes, og at et stort flertal af folketingets medlemmer vel nu — med større eller mindre glæde — agter at stemme for grundstigningsskyldens fuldstændige bortfald i 1966, ville ingen have troet for blot et års tid siden. Men vi er jo ganske vist blevet vænnet til, at skatteideer dukker op over horisonten og forsvinder igen med samme fart som sputniker.

Det skal indrømmes, at grundstignings-skylden er blevet bragt i miskredit gennem uheldigt udformede enkeltheder — og det er måske uhjælpeligt — men den egentlige årsag til denne principielt rigtige skatteforms vanskeligheder er alligevel en anden. Mærkværdigvis er opfattelsen af ejendomsretten som en socialt betinget funktion på retur i befolkningen, og i stedet er trådt en misforstået, snævert egoistisk opfattelse. Det er blevet meget let at lægge enhver regulering af ejendomsretten ud fra samfundshensyn for had. Jordlovenes urimelige skæbne taler tydeligt nok om dette, og i betragtning af hvordan det gik jordlovene, er det måske forståeligt — men derfor ikke undskyldeligt — at regeringen er slået ind på en tilpasningspolitik for derved at tækkes de vælgere, der lader sig påvirke af den borgerlige propaganda.

Det, man nu vil opgive, er først og fremmest samfundets andel i grundprisernes stigning i femåret 1960-65. I bilaget til betænkningen er denne forventelige afgiftspligtige grundstigning beregnet til mellem 10 og 15 milliarder kroner; det vil sige, at den årlige grundstigningsskyld ville stige med mellem 400 og 600 mill. kr. Det er disse beløb, som flertallet vil forære grundejerne, altså helt andre beløb end dem, som man ellers har talt om. Måske er det netop størrelsen af disse fremtidige beløb, der har forskrækket de fire gamle partier, eventuelt med tanke på næste valg. Men ud fra samfundets synspunkt må forskrækkelsens resultat dog blive det modsatte. Har de grundejere, hvis besiddelser fra 1960 til 1965 er blevet 10-15 milliarder kroner mere værd, gjort nogen som helst økonomisk indsats herfor? Er det ikke alene samfundets udvikling — i mange henseender en skæv og uheldig